

Archaeologies 3.3

Archeologie tubylcze

Polskie abstrakty

To nie jest odpowiedź na pytanie 'kim jest członek społeczności tubylczej'

Alejandro Fabio Haber

Abstrakt:

Spółeczności tubylcze nie istniały w obu Amerykach przed przyjazdem hiszpańskich konkwistadorów. Pomimo wielkiej różnorodności ludów tam zamieszkujących żaden z nich nie nazywał ani siebie ani innych 'tubylczymi' ani też nie przewidywał, że mogą być za takie uznane w przyszłości. Być społecznością tubylczą oznacza przynależność do ludów zamieszkujących tę część świata przed przybyciem kolonizatorów. Pojęcie to opiera się nieodłącznie na relacyjnej epistemologii, kategoria tubylczości zakłada bowiem kategorię przeciwstawną, mianowicie nie-tubylczości. Co więcej, ludom tubylczym stworzono niewiele szans uczestnictwa w definiowaniu zjawiska określanego mianem tubylczości. Pytanie 'kim jest grupa tubylcza?' nie stało się elementem ich intelektualnych rozważań. Być członkiem społeczności tubylczej w początkach dwudziestego wieku oznaczało potencjalnie przynależność do wrogów państwa, którzy powinni zostać izolowani w rezerwach, stać się przedmiotem badań i być przedstawiani w muzeach. Rola archeologii w tym procesie wiązała się z ogromnym przedsięwzięciem polegającym na przekształceniu tego napięcia w którym definiowano 'bycie członkiem społeczności tubylczej': archeologia społeczności tubylczych jako osobna dyscyplina nakierowana była (i taką pozostaje) na odpowiedź na pytanie o to 'kim jest członek społeczności tubylczej' oraz zbudowanie systemów klasyfikacji, które pozwolą na konceptualizację tego pojęcia. Z tego punktu widzenia, przedstawień społeczności tubylczych w kręgach akademickich nie można rozumieć jako przynależnego dziedziny naukowej ale jako wypowiedź polityczną z jej bezpośrednimi konsekwencjami społecznymi w skomplikowany sposób wiążącą się z własną polityką oraz polityką innych.

Ikłomi na obszarze Maymawgwayshi: zrozumienie przeżywanych doświadczeń w praktyce archeologii uprawianej wśród Indian amerykańskich

John W Norder

Abstrakt:

Odwołując się do swych doświadczeń z badań w Lake of the Woods w rejonie Ontario w Kanadzie, autor poddaje analizie kwestię pozostających w sprzeczności swoich własnych doświadczeń w odróżnieniu od doświadczeń społeczności rodzimych. Zastanawia się jak to się dzieje, że przynależność do społeczności tubylczej zwiększa raczej niż zmniejsza wyzwania podczas pracy z takimi grupami. W tym konkretnym przypadku, historia własnego życia i szereg apriorycznych założeń dotyczących wspólnych dziejów własnej społeczności, w połączeniu z praktyką badań terenowych, doprowadziła do wielu nieporozumień i ograniczeń w zakresie efektów zastosowanego programu badań, który zanadto kontrastował z rzeczywistością grup tubylczych. Autor

podsumowuje twierdząc, że efektywnie zastosowana procedura badawcza musi uwzględniać zrozumienie kategorii przeżywanego doświadczenia jako kategorii holistycznej unikając sprowadzenia analizy do pojedynczych epizodów czy zagadnień.

Globalne zastosowanie archeologii społeczności tubylczych: Badania uczestniczące grup lokalnych w Turcji

Sonya L. Atalay

Abstrakt:

Co oferuje archeologia społeczności tubylczych archeologom, którzy nie pracują na obszarach i miejscach zamieszkiwanych przez te grupy? Artykuł wskazuje na szeroką aplikowalność archeologii społeczności tubylczych i sposoby w jakie może być ona wykorzystana przez archeologów pracujących w jakimkolwiek miejscu na świecie. Na przykładzie przeprowadzonych niedawno badaniach terenowych w południowo-środkowej Turcji wśród nie-tubylczych grup lokalnych zamieszkujących w sąsiedztwie Çatalhöyük, pokazuję w jaki sposób teorie i procedury metodologiczne archeologii społeczności tubylczych stają się użytecznym i adekwatnym elementem etycznej praktyki dla archeologów pracujących na obszarach, które nie należały do społeczności tubylczych lub w miejscach nie związanych z dziedzictwem tych grup.

Historia do prehistorii. Archeologia bycia Indianinem

Christopher Matthews

Abstrakt:

Artykuł rozważa pojęcie bycia Indianinem w Nowym Orleanie odwołując się i kontekstualizując historię i tożsamość indiańską. Stawiam tezę, że pojęcie 'bycia Indianinem' można ujmować nie tylko z perspektywy historii i archeologii jednostek ale także w rozumieniu tożsamości, co oznacza, że samo bycie Indianinem jest rodzajem wytworu stworzonego przez rzesze ludzkie w okresie rozwoju Nowego Orleanu w czasach kolonialnych i post-kolonialnych. Odwołując się do literatury z zakresu relacji międzykulturowych, analizuję materiały archeologiczne, które wskazują że kolonialny Nowy Orlean został wytworzony, zarówno w rozumieniu Indian jak i grup nie-indiańskich w rezultacie pewnej wymiany. W takim rozumieniu archeologia wskazuje, że bycie Indianinem było częścią szeroko akceptowanej strategii kolonialnej, która sytuuje niedookreśloną tożsamość indiańską w samym centrum historii lokalnej. Artykuł rozważa również w jaki sposób marginalizacja Indian w początkach XIX wieku była związana z nowoorleandzką, a szerzej południowo-wschodnim wrażliwością amerykańską. W okresie powstawania pojęcia 'pradziejów', dziewiętnastowieczni rodzimi Amerykanie byli traktowani jako kulturowo odmienni i zostali usunięci na margines społeczeństwa Nowego Orleanu. Kolejne lata przynosząc wewnętrzne napięcia były związane z asymilacją oraz rezygnacją z kolejnych wyzwania przez Indian wobec dominacji białych utrwalonych w okresie minionych 100 lat. Te wydarzenia pozostają w związku z uznaniem archeologii w środowisku amerykańskim za naukę dotyczącą pradziejów. Artykuł kończy się krytyczną refleksją na temat terminologii archeologicznej.

Etniczność i tożsamość w źródłach archeologicznych (Rekonstrukcja badań wykopaliskowych na stanowisku Chickasaw Village w północno-wschodniej części stanu Mississippi przeprowadzonych w 1937 roku.

LaDonna Brown

Abstrakt:

Artykuł przedstawia osobiste doświadczenia członka społeczności Chickasaw oraz kwestie związane z badaniami archeologicznymi, repatriacją i prawodawstwem. Rozpoczyna go odtworzenie przebiegu badań wykopaliskowych prowadzonych na obszarze terytorium tubylczego. W dalszej części dyskutowane są założenia ustawy NAGPRA oraz ceremonia powtórnego pogrzebania szczątków odkrytych na tym terytorium. W ostatniej części artykułu, dyskusja skupia się na przedstawieniu punktu widzenia członków wspólnoty tubylczej i oceny w jaki sposób to wydarzenie mogło przyczynić się do wzmocnienia poczucia sensu tożsamości kulturowej.

Rozmowa z Ernestiną Mamaní

Alejandro Fabio Haber, Laura Roco

Abstrakt:

Artykuł jest transkrypcją rozmowy, która odbyła się w czwartek, 23 listopada 2006 roku w Muzeum Człowieka Antofagasta de la Sierra, w Catamarca, Argentyna. Rozmowa prowadzona była przez współpracujące ze sobą zespoły badawcze składające się ze studenta archeologii i pracownika muzeum i/lub innej miejskiej instytucji kulturalnej. Każdy zespół referował rezultat badań wybranego obiektu z kolekcji muzealnej. Ich zadaniem było połączenie opowieści z przedmiotami. Autorami opowieści byli przedstawiciele starszyny miejskiej, osoby, które odkryły przedmiot, personel muzealny i teksty autorstwa archeologów. Artykuł koncentruje się na rozmowie z Ernestiną Mamaní i dotyczy konkretnie kamiennej wykonanej przez Don Anacleto Chávesa - przedstawiciela starszyny z Antofagasta, który wraz z Laurą Roda wybrały jako przedmiot badawczy.

Badania społeczności tubylczych i archeologia: Procesy transformacji w/z/dla społeczności Ngarrindjeri

Christopher J Wilson

Abstrakt:

Pomiędzy ludami tubylczymi a archeologami zachodziły różnego rodzaju relacje, w tym konflikt, konsultacje oraz współpraca w której inicjowano nowe projekty, jak również ulepszano metody i techniki badawcze archeologii. Celem artykułu jest dyskusja nad rozwojem metod badawczych w archeologii z perspektywy doświadczeń tubylczego archeologa pracującego wśród lokalnych społeczności podczas badań dotyczących repatriacji szczątków kostnych ich przodków. Pomimo tego, że prowadzone studia dotyczą skrajnie spornych i mocno upolitycznionych zagadnień, autor zwraca uwagę, że projekty badawcze prowadzone wśród społeczności takich jak Ngarrindjeri powinny

przyczyniać się również do dalszej ochrony naszego dziedzictwa kulturowego.

Wzmacniając potencjał zarządzania dziedzictwem wysp Pacyfiku. Wskazówki ze strony tych, którzy wiedzą lepiej

Anita Smith

Abstrakt:

Rozpoznając potrzebę wzmocnienia potencjału zarządzania dziedzictwem w strefie Pacyfiku, UNESCO podjęło się w 2004 roku sfinansowania specjalnego programu szkoleniowego Ochrony Miejsc na Pacyfiku dostępnego w postaci CD-ROM. Program został sformułowany w taki sposób aby zrównoważyć skutki braku długofalowych i zrównoważonych konsekwencji poprzednich programów szkoleniowych skierowanych do osób zarządzających dziedzictwem wysp Pacyfiku. Ten nowy program nie tylko doprowadził do modyfikacji modelu szkoleniowego w Australii w taki sposób aby był użyteczny i adekwatny z perspektywy strefy Pacyfiku ale również umożliwił uwzględnienie wielu lokalnych kwestii, które są wspólne dla różnych części regionu Pacyfiku i dotyczą zagadnień ochrony dziedzictwa, co zostało utrwalone w postaci uchwalonego Niue Communiqué (2004).

Turystyka w świecie Majów. Inwencje i opaczne przedstawienia tożsamości dziedzictwa Majów

Aline Magnoni; Traci Ardren; Scott Hutson

Abstrakt:

Celem artykułu jest ukazanie sposobów opaczego przedstawiania tożsamości Majów w perspektywie rozwijającej się turystyki na obszarze tej cywilizacji, które uwypuklają obraz kulturowej heterogeniczności i historycznej różnorodności ludów mówiących językami majańskimi. Przedmiotem naszego zainteresowania jest półwysep Jukatan gdzie w szczególności zwracamy uwagę na historyczny wymiar terminologii używanej do definiowania kategorii społecznych i grup etnicznych. W dalszej kolejności podejmujemy analizę wpływu turystyki na pojęcia własnej tożsamości i samoidentyfikacji poprzez uwzględnienie naszych własnych doświadczeń jako archeologów zajmujących się problematyką tożsamości i dziedzictwa Majów w kontekście rozwoju turystyki archeologicznej na stanowiskach Chunchucmil i Yaxuna na Jukatanie. Proponujemy wykorzystanie 'podejścia relacyjnego' do badania procesów kształtowania się tożsamości w odróżnieniu do bardziej powszechnego podejścia genealogicznego. Co więcej, uważamy, że archeolodzy z pomocą antropologów mogą stać się orędownikami lokalnych społeczności i mediatorami pomiędzy różnorodnymi depozytariuszami owego dziedzictwa w warunkach uzależnienia tych lokalnych grup od zysków jakie przynosi turystyka.

Forum Wirtualne

Nick Shepherd

Abstrakt:

W tym forum, będącym rezultatem miesiąca pracy w cyber-przestrzeni, wezmą udział Nayanjot Lahiri (Indie), Nick Shepherd (RPA), Joe Watkins (USA) and Larry Zimmerman (USA) oraz dwóch redaktorów *Arqueología Suramericana*, Alejandro Haber (Argentyna) and Cristóbal Gnecco (Kolumbia), którzy będą dyskutować o zagadnieniach związanych z archeologią i dekolonizacją.

Nayanjot Lahiri jest profesorem archeologii w Instytucie Historii na uniwersytecie w Delhi. Jest autorem kilku książek w tym *Finding Forgotten Cities: How the Indus Civilization was Discovered* (2005) oraz *The Archaeology of Indian Trade Routes* (1992). Była również redaktorem pracy *The Decline and Fall of the Indus Civilization* (2000) oraz specjalnego numeru *World Archaeology* zatytułowanego *The Archaeology of Hinduism* (2004).

Nick Shepherd jest starszym wykładowcą w Centrum Studiów Afrykańskich na uniwersytecie kapsztadzkim na którym prowadzi też specjalny program poświęcony publicznej kulturze Afryki. Jest członkiem zarządu *World Archaeological Congress* oraz współredaktorem czasopisma *Archaeologies: Journal of the World Archaeological Congress*. W roku 2004 przebywał na uniwersytecie Harvarda jako Mandela Fellow. Jest autorem wielu prac poświęconych archeologii i kwestii społecznym Afryki oraz zagadnieniom historii publicznej i dziedzictwa.

Joe Watkins jest Indianinem Choctaw i archeologiem. Jest profesorem antropologii na uniwersytecie New Mexico. Jest półkrwi Indianinem Choctaw i zajmuje się archeologią od ponad 35 lat. Dyplom licencjacki z antropologii otrzymał na uniwersytecie Oklahoma podczas gdy studia magisterskie i doktorskie z antropologii ukończył na uniwersytecie Southern Methodist. Przedmiotem jego pracy doktorskiej były studia nad postrzeganiem szerokiego spektrum zagadnień dotyczących Indian amerykańskich przez archeologów. Przedmiotem jego obecnych zainteresowań badawczych są etyczny wymiar badań antropologicznych oraz relacje antropologii z potomkami ludów tubylczych. Opublikował wiele artykułów poświęconych tej problematyce. Jego pierwsza praca *Indigenous Archaeology: American Indian Values and Scientific Practice* (AltaMira Press, 2000) dotyczy relacji pomiędzy Indianami amerykańskimi a archeologami. W swej drugiej książce *Reclaiming Physical Heritage: Repatriation and Sacred Sites* (Chelsea House Publishers 2005) podejmuje zagadnienia budowania świadomości rangi zagadnień dotyczących tubylczych społeczności Ameryki wśród uczniów szkół średnich.

Larry J. Zimmerman jest profesorem antropologii i członkiem zespołu badającego sposoby przedstawiania tubylczych społeczności Ameryki na uniwersytecie Purdue w Indianapolis oraz Eiteljorg Museum of American Indians and Western Art. Jest wiceprezydentem *World Archaeological Congress*. Pełnił też funkcję sekretarza WAC i był współorganizatorem pierwszego inter-kongresu WAC poświęconego etyce archeologicznej i stosunku do ludzkich szczątków kostnych. Jego zainteresowania badawcze dotyczą archeologii amerykańskiej prerii, współczesnych zagadnień dotyczących Indian amerykańskich oraz archeologii bezdomności.

.....
FORUM

Proces jest rezultatem

Julie Hollowell & Alexander Herrera

Abstrakt:

Etyka jest istotą WAC. Członkowie WAC są zobowiązani do rozpędzania mroków przeszłości i budowania przyszłości archeologii opartej na solidarności, której głównym zadaniem jest zapewnienie równości (co nie oznacza identyczności) ludzi na świecie. Forum w obecnym numerze *Archaeologies* jest zapisem zakresu i głębi dyskusji poświęconej temu najważniejszemu dla WAC zagadnieniu, która odbyła się na pierwszym spotkaniu Komitetu Etyki, które miało miejsce w Stanford Archaeology Center (Kalifornia, USA) w dniu 19-21 kwietnia 2007 roku. Forum stanowi zaproszenie dla członków WAC i innych osób to wzięcia udziału w procesie przygotowywania kodeksu etyki WAC. Prace nad kodeksem muszą obejmować pogłębione dyskusje dotyczące zakresu i charakteru działania etycznego i nie mogą się ograniczać do napisania prostego tekstu i przedstawienia kilku wskazówek określających sposoby zachowania i postępowania.

WAC, etyka, egzekwowanie, prawa

Sean Ulm

Abstrakt:

Należy się zastanowić w jaki sposób możemy potraktować spotkanie w Stanfordzie jako możliwość takiego stworzenia ogólnego kodeksu etyki WAC, który nie byłby jedynie hierarchicznie przedstawioną listą normatywnych stwierdzeń, szczególnie biorąc pod uwagę fakt, że uczestnicy spotkania nie byli zgodni w ocenie tego czego czemu ma służyć taki kodeks jak również jaką ma przybrać formę. Co więcej, pojawiły się fundamentalne różnice w rozumieniu podstawowych pojęć takich jak sprawiedliwość społeczna czy rola archeologii w społeczeństwie, rozstrzygnięcie których jest kluczowe dla rozwiązań, które mogłyby zostać przyjęte. Ów brak zgody doprowadził do ustalenia, że prace powinny dotyczyć przede wszystkim strony koncepcyjnej oraz studiów nad odpowiednimi dokumentami i narzędziami dotyczącymi etyki. Sean uważa takie podejście za najbardziej efektywne ale zwraca też uwagę na kwestie praktyczne, które umożliwią WAC na przyjęcie bardziej efektywnej strategii oraz wypracowania mechanizmów, procesów i narzędzi umożliwiających przeprowadzenie dyskusji i podjęcia decyzji w sprawach etyki, w sposób który będzie odpowiadać na potrzeby pozbawionych praw społeczności, które mogą zwracać się do WAC w sytuacji rażących niesprawiedliwości, które ich dotknęły.

Refleksje po spotkaniu Komitetu Etyki WAC

Joan Gero

Abstrakt:

Te krótkie uwagi odnoszą się do moich oczekiwań wobec spotkania Komitetu Etyki ukazując jego ożywczy i stymulujący wpływ na moje wcześniejsze przekonania ale wskazują zarazem na pewne niejasności w zakresie dalszego postępowania.

Oto kilka uzupełniających uwag autorstwa Julie Hollowell: Joan przyjechała do Stanfordu z bardzo konkretnym pomysłem pracy nad Międzynarodowym Kodeksem Etyki zawierającym wskazówki nakazujące archeologom prowadzenie bardziej odpowiedzialnych i etycznych badań zagranicą. Szybko uświadomiła sobie, że nieomal wszystkie jej idee i wyobrażenia na temat Kodeksu uległy zmianie w rezultacie przeprowadzonej debaty wskazującej na ograniczenia takiego dokumentu, który określałby to co 'dobre' i 'złe' z pewnego ogólnego punktu widzenia. Zamiast tego nacisk został położony na PROCES podejmowania etycznych decyzji w oparciu o zasady którymi kieruje się WAC, alternatywny sposób osiągania etycznego wymiaru działań oraz uczenie się na konkretnych przypadkach. Autorka podkreśla, że w ostatecznym rozrachunku, w procesie podejmowania etycznych decyzji, powinniśmy z pewnością uwzględnić te wszystkie sugestie, co oznacza preferowanie pewnych strategii postępowania w porównaniu z innymi i tym działaniu należy uwzględnić najważniejszą zasadę sprawiedliwości społecznej.

Siedzieliśmy wokół stołu

Alejandro Fabio Haber

Abstrakt:

Komentarz Alejandro dotyczy poczucia nieokreśloności, który dominował w dyskusji, w szczególności odnoszący się do tak podstawowych kwestii jak ocena z jakich elementów składa się 'archeologia' oraz dylematów pojawiających się w momencie w którym wzgląd na szacunek dla lokalnej społeczności pozostaje w sprzeczności z zasadami etyki, które archeolodzy postrzegają jako uniwersalne. Przedstawia opowieść o Carlosie Bruchu, archeologowi z regionu Çatamarca, zwracając uwagę na sposób w jaki przedstawiał lokalne ludy i pomijając ich widzenie przeszłości stworzył jej własną wersję, która uzyskała status oficjalnej w dyskursie archeologicznym. Sytuacja ta ma współcześnie dalsze konsekwencje w pozbawianiu praw grup lokalnych w globalnych projektach o charakterze kolonialnym. Alejandro postrzega tę nieokreśloność i problemy jakie te dylematy niosą dla archeologów jako element pozytywny i ocenia je jako symptom zmiany predefiniowanych podstaw teoretycznych dyscypliny. Podkreśla również znaczenie nowych technik pamięci społecznej i sposobów wyrażania swojej odrębności podejmowane przez grupy lokalne.

Refleksje dotyczące WAC oczami Maorysa

Margaret Rika-Heke

Abstrakt:

Przez jakiś czas zaprzętały moje myśli kwestie dotyczące etyki w archeologii, jak również konkretne przypadki dotyczące nadużyć etycznych. Prawdę mówiąc jedna z przyczyn, które doprowadziły mnie do archeologii jest związana z nieetycznym podejściem wobec moich pobratymców i z ogromną osobistą chęcią przeformułowania i zmiany tego stosunku do Maorysów. Moje zaangażowanie w te dwie sprawy jest częściowo realizowane przez WAC, którego obecna wersja kodeksu etyki bardzo mi odpowiada.

Refleksje na temat pierwszego spotkania Komitetu Etyki WAC

Makoto Tomii

Abstrakt:

WAC musi uznać, że nie jest jeszcze w pełni ukształtowaną organizacją ale taką, która ciągle się rozwija. Na świecie nadal istnieją postawy i sposoby myślenia, które trudno dostrzec przez pryzmat wielości zwyczajów oraz/i języków, i które mogą pozostawać nieznanymi dla członków WAC. Co więcej, musimy przestrzegać przepisów prawa w ramach którego prowadzimy nasze badania archeologiczne tak aby utrzymywać istniejący tam porządek prawny. Co więcej, podczas takich badań musimy zbierać jak najwięcej informacji z rozmaitych punktów widzenia aby móc prowadzić uczciwą działalność respektującą lokalne prawo oraz nacechowaną szacunkiem wobec społeczności spośród których pracujemy.

'WACowskie' refleksje. Punkty widzenia podczas stanfordzkiego spotkania poświęconego ogólnemu kodeksowi etyki w 2007 roku.

Jill Reid

Abstrakt:

Jill Reid, długoletni członek WAC, wzięła udział w drugim i trzecim dniu stanfordzkiego spotkania. Największą wartością spotkania z jej osobistej perspektywy polegała na ujawnieniu wielości punktów widzenia dotyczących sposobów w jakie uprawiana jest archeologia. Jill ostrzega komitet przed porzuceniem dobrze znanych i powszechnie używanych pojęć i zastąpienia ich innymi, które mogą wprowadzać zamieszanie i wymagać wyjaśnienia. Bazując na swoich australijskich doświadczeniach, nawiązuje do sytuacji w której poważanie wobec prawa dotyczącego kulturowego dziedzictwa stwarza etyczne dylematy i generuje niesprawiedliwość wyrażając przy tym nadzieję, że jakakolwiek wersja zostanie w ostateczności przyjęta, będzie w stanie uwzględnić skomplikowany charakter tych zjawisk.

Etyka dotycząca dziedzictwa na niedoskonałą teraźniejszość

Lynn Meskell

Abstrakt:

Lynn zwraca uwagę na trzy podstawowe wątki, które przenikały stanfordzkie spotkanie. Pierwszy dotyczy języka kodeksu, który jej zdaniem powinien uwzględniać podstawowy fakt, że archeolodzy nie są w większości przypadków najważniejszymi depozytariuszami, co postuluje stosowanie podstawowych wartości bez konieczności ich kodyfikowania. Drugi wątek odnosi się do rozpoznania indywidualnych historii oraz konsekwencji kolonializmu pamiętając, że relacje kolonialne nadal istnieją w wielu częściach świata. Po trzecie zaś, ważną kwestią pozostaje stosunek WAC do zagadnień sprawiedliwości społecznej. Lynn zgadzając się z aktywną rolą jaką WAC powinien odgrywać w dążeniu do sprawiedliwości społecznej w skali globalnej, zwraca uwagę na

konieczność dokładnego rozpoznania etycznych implikacji jakiegokolwiek działania interwencyjnego, w szczególności wskazywania tego co grupa powinny zrobić, co w rezultacie nie byłoby niczym innym jak zwykłym powielaniem praktyk imperialistycznych i kolonialnych.

Należy rozpoznać oczekiwania ludzi wobec ich dziedzictwa i być przygotowanym na wsłuchiwanie się w ich głos nawet wtedy kiedy archeologia nie jest bezpośrednio dla nich ważna lub wówczas kiedy sami podsuwają rozwiązania, które budzą nasze wątpliwości.

Refleksje dotyczące etyki w Stanfordzie

Ian Lilley

Abstrakt:

Świadomy tego, że powinien być produktywny, Ian był nieco zdezorientowany wobec pojawiających się poważnych różnic w opiniach, w szczególności dotyczących zobowiązania WAC do interwencji w kwestiach związanych z prawami człowieka dotyczących dziedzictwa kulturowego. Przekonanie o podobieństwie własnych opinii na ten temat ze stanowiskiem innych kolegów z WAC zostało mocno nadszarpnięte podczas tego spotkania. Po pewnym namyśle, udało mu się lepiej zrozumieć kulturowe i historyczne uwarunkowania tych różnic co uznał za dobrą lekcję pokazującą konieczność brania w nawias własnych przekonań, co prawdopodobnie określa samą istotę WAC.

Pierwsze spotkanie Komitetu Etyki WAC

Audie Huber

Abstrakt:

Audie był zszokowany ilością osób biorących udział w spotkaniu w Stanfordzie, co dodatkowo uczyniło czas spędzony razem jeszcze bardziej cennym. Omawia w pierwszej kolejności wyzwania przed jakimi staje WAC identyfikując podstawowe kategorie i fundamentalne zasady, z których wiele jest już zawartych w istniejących dokumentach WAC. Po drugie zastanawia się w jaki sposób powinna zachowywać się organizacja wobec nieuchronnie pojawiających się sprzeczności, które są elementem większości dylematów etycznych. Trudno oczekiwać aby Kodeks Etyki był w stanie określić szczegółowo te zasady, powinien jednak precyzyjnie zarysować potencjalne konflikty i sprzeczności i zapewnić dialog oraz odpowiednie forum dla jego prowadzenia. Ważnym wkładem Audie w to spotkanie było omówienie i zdefiniowanie procesu konsultacji z ludami tubylczymi, zarysowane w oparciu o lata własnych doświadczeń. Przyczynił się również do przedstawienia diskutowanych zagadnień w formie wizualnej co ułatwiło nasze ich rozumienie .

Refleksje o refleksyjności

Anne Pyburn

Abstrakt:

Omówione zostały trzy scenariusze dotyczące międzykulturowego kodeksu etyki WAC, które mogą okazać się przydatne w następnych etapach dyskusji.

Co się wydarzyło podczas pierwszego spotkania Komitetu Etyki WAC?

Alexander Herrera

Abstrakt:

Herrera odnosi się do rozważań prowadzonych przez Komitet, które dotyczą wypracowania zasad w kwestii etyki i które powinny pozostawać w zgodzie z celami i etosem WAC. Zwraca uwagę na konieczność wypracowania w tym dziele fundamentalnych zasad określających sposoby postępowania pojedynczych osób podejmujących działania w specyficznych warunkach kulturowych, historycznych i społecznych, które same będąc wartościami uniwersalnymi będą jednocześnie uwzględniać sprzeczności stanowiące immanentną cechę różnych punktów widzenia. Komitet musi odpowiedzieć na istotne pytania dotyczące definicji sprawiedliwości społecznej i odpowiedniego etycznego zachowania wobec ludzi i instytucji w różnych częściach świata.

Tłumaczenie: Arkadiusz Marciniak